Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	46C/16/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5124202672
Dátum vydania rozhodnutia:	08. 01. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Mgr. Michaela Priesolová
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2025:5124202672.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

46C/16/2024

Okresný súd Žilina, v konaní pred sudkyňou JUDr. Mgr. Michaelou Priesolovou, v právnej veci žalobcu: A. A., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B. C. XXX, štátny občan SR, právne zastúpený: Advokátskou kanceláriou MIERT, s.r.o., IČO: 56343418, so sídlom M. R. Štefánika 820/7, Žilina, proti žalovanému: Slovenská republika – Generálna prokuratúra SR, so sídlom so sídlom Štúrova 2, 821 85 Bratislava, o náhradu škody, takto

r o z h o d o l :

46C/16/2024

I. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 222,04 Eur titulom náhrady škody, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 2.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a.

IV. Žalovaný m á voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 97,36 % trov konania titulom náhrady škody a ušlého zisku.

V. Žalobca m á voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania titulom náhrady nemajetkovej ujmy, a to zo súdom priznaného plnenia.

o d ô v o d n e n i e :

46C/16/2024

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 29.2.2024 sa žalobca domáhal voči žalovanému náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v sume 25.810,73 Eur, následne po čiastočnom späťzatí zo dňa 20.3.2024 žiadal zaplatenie sumy 16.795,82 Eur titulom náhrady škody a titulom nemajetkovej ujmy sumy 6.000,- Eur a náhrady trov konania.

2. Žalobca žalobu skutkovo odôvodnil tým, že vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva PZ v Žiline mu Uznesením o vznesení obvinenia pod ČVS: KRP-121/2-VYS-ZA-2019 zo dňa 06.04.2020 vzniesol obvinenie pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa §221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Proti uvedenému uzneseniu žalobca podal prostredníctvom svojho obhajcu v zákonom stanovenej lehote sťažnosť zo dňa 05.05.2020, ktorá bola zamietnutá. Predmetné trestné konanie bolo právoplatné ukončené po záverečnom preštudovaní spisu, po tom ako vyšetrovateľ PZ A. A. D. E. podal návrh na zastavenie trestného stíhania zo dňa 20.12.2021, o ktorom bolo rozhodnuté Uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Žilina sp. zn. 3Pv 646/19/5511 zo dňa 21.02.2022 podľa §215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v spojení s Uznesením Krajskej prokuratúry Žilina sp. zn. 3KPt 460/19/5500 zo dňa 31.10.2022 a to tak, že trestné stíhanie voči žalobcovi bolo zastavené, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Je nepochybné, že proti osobe žalobcu bolo vedené trestné stíhanie, a to až do doby kým dozorujúci prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina nezastavil trestné stíhanie a krajský prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline nezamietli sťažnosť poškodeného STAVEA-INTERIÉR, s.r.o. so sídlom Kvačalová 5, 010 04 Žilina, IČO: 36 414 638 proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania. Nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa PZ, ktorým mu vzniesol obvinenie mu vznikla nutnosť povinnej obhajoby, čoho dôsledkom boli finančné náklady na trovy obhajoby. Vzhľadom na to, že žalobca bol v tom čase podnikateľom v oblasti stavebných prác, daným konaním mi vznikol nárok i na nemajetkovú ujmu, pretože mi bolo zasiahnuté do jeho osobnej integrity a bola mu znížená vážnosť v spoločnosti, čo poškodilo všetky obchodno-pracovné vzťahy ktoré mal. Zároveň je nesporné, že medzi nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia a škodou je daná príčinná súvislosť, teda je daná „priamosť" pôsobenia príčiny na vzniknutý následok, pri ktorej príčina priamo predchádza následku a vyvoláva ho. V súvislosti s uvedeným poukázal aj na Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 194/2010, zo dňa 30.03.2011 v ktorom Najvyšší súdu ustálil názor, a to: „v súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom." Každé trestné stíhanie je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, a to najmä v takom prípade, ak sa vo výsledku preukáže, že bolo od začiatku vedené ako nezákonné. Ide o absolútne objektívnu zodpovednosť za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú fyzickej osobe. Nemajetková ujma je škoda, u ktorej z povahy veci je vylúčená náhrada, ktorá by znamenala uvedenie do predošlého stavu. Práve preto je nutné ju kompenzovať inak, a preto takáto náhrada má aspoň zmierniť nepriaznivé stavy vzniknuté škodlivým zásahom. Trestné konanie je postavené na zásade oficiality, avšak táto zásada nezbavuje štát zodpovednosti za orgány činné v trestnom konané, ak sa preukáže, že sa mýlili a ich predpoklady o tom, že určitý trestný čin páchala určitá osoba sa ukázali ako nesprávnymi. Ak má osoba povinnosť podrobiť sa úkonom orgánov činných v trestnom konaní, musí byť v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať garancia, že takejto osobe sa dostane odškodnenia za ujmy, ktoré jej vznikli podrobením sa týmto úkonom, pokiaľ sa nepreukáže, že daný trestný čin osoba spáchala. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv (Rozsudok NS SR sp. zn. 4MCdo 15/2009). Vzhľadom aj na ďalšiu ustálenú judikatúru (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 53/93) ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, keď oslobodenie spod obžaloby má dôsledok zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť nakoľko predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. Žalobca uviedol, že náhradu škody, ktorú si v konaní uplatňuje pozostáva z 1/ Náhrady celkových nákladov trov mojej obhajoby, 2/ Náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, 3/ Ušlého zisku. Náklady trov obhajoby sú vyčíslené v zmysle Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len ako „Vyhláška") a iných príslušných právnych predpisov. Náhrada celkových nákladov trov obhajoby v trestnom konaní predstavuje výšku 4 810,73 EUR. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy v dôsledku dĺžky trestného konania, ktoré prebiehalo od 06.04.2020 do 31.10.2022 žalobca uviedol, že po celú túto dobu bol v neistote, a teda možno ju objektívne označiť za morálne poškodenie jeho osobnosti a narušenie súkromného, rodinného ale i pracovného života. Trestné stíhanie bolo vedené pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa §221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Išlo teda o závažný trestný čin, ktorý bol žalobcovi kladený za vinu, a tak bola hrozba trestného postihu ako aj

spoločenského odsúdenia priamo úmerne vyššia. Z tohto dôvodu žiadal, aby mu bola za neprimeranú dĺžku trestného stíhania minimálne v sume 2000 EUR za každý i začatý rok trestného stíhania žalobcu t.j. v sume 6000 EUR. Z dôvodu nezákonného stíhania a rozhodnutia mu vznikla tiež nemajetková ujma, ktorá odráža zásah do osobného, pracovného i spoločenského života. Čo sa týka osobného a rodinného života, žalobca uviedol, že býva v malom meste - v Bytči, kde sa ľudia vzájomne poznajú a teda trestné stíhanie vyvoláva i väčší negatívny ohlas. Pokiaľ ide o spoločenský a pracovný život, tak do mimoriadne výraznej miery bola znížená i jeho vážnosť v spoločnosti a bolo poškodené jeho dobré meno v podnikateľskom prostredí, ktoré si ľudia spájajú so slovom „podvodník." Práve preto nemohol pokračovať v podnikaní v oblasti, kde dovtedy pôsobil. Keďže reči o tom, že mal inú spoločnosť podviesť o státisíce eur pri realizovaní zákazky sa rozšírili rýchlosťou svetla, v dôsledku čoho žalobcu odpísali aj dlhodobí a stabilní obchodní partneri a zákazníci, musel si hľadať nové spôsoby obživy, kedy momentálne sa venujem živočíšnej a rastlinnej výrobe a drobnochovu. Z uvedeného dôvodu žiadal, aby mi bola priznaná nemajetková ujma za poškodenie dobrého mena v podnikateľskom prostredí a s tým súvisiaci ušlý zisk vo výške 15.000 EUR.

3. Dňa 20.3.2024 žalobca doručil doplnenie žaloby a späťvzatie časti žaloby (č.l. 18), v ktorom uviedol, že dokladá listiny, ktoré označil ako dôkazy. Pokiaľ ide o náhradu škody predstavujúcu ušlý zisk - stratu na zárobku, ktorá žalobcovi vznikla pretože mu bolo zasiahnuté do jeho osobnej integrity a bola mu znížená vážnosť v spoločnosti, čo poškodilo všetky obchodno-pracovné vzťahy ktoré žalobca mal. Ušlý zisk je ujmou spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). MD). Žalobca pred tým, než bol Uznesením o vznesení obvinenia pod ČVS: KRP-121/2-VYS-ZA-2019 zo dňa 06.04.2020 obvinený z obzvlášť závažného zločinu Podvodu podľa §221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, dlhodobo podnikal v stavebníctve. V dôsledku obvinenia sa jeho podnikanie zlikvidovalo, nakoľko obchodní partneri, s ktorými dovtedy dlhodobo spolupracoval voči nemu nadobudli nedôveru a väčšina z nich mu prestala zadávať objednávky či niektorí svoje objednávky výrazne okresali. Žalobca sa dennodenne stretával s poznámkami svojich obchodných partnerov o tom, že je podvodník, čo malo byť preukázateľne potvrdené práve vyššie uvedeným obvinením. Žalobca na preukázanie vzniku škody predstavujúcej ušlý zisk navrhol vykonať výsluch svedkov: A. F., ktorý mal dosvedčiť príjem zo spolupráce, ktorý predstavoval 69.992,81 Eur. Výsluchom svedka G. A. E. chcel preukázať, že dôsledkom tejto spolupráce bol príjem 60.039,98 Eur. . Dňa 13.03.2024, teda po podaní žaloby zaslal žalovaný na účet právneho zástupcu Žalobcu sumu 3.014,91 EUR, čo predstavuje čiastočné priznanie nároku na náhradu škody v zmysle prílohy č. 13. Uvedená časť uhradenej škody sa týka účelne vynaložených trov obhajoby – za úkony právnej služby v rámci uvedeného trestného konania. Z tohto dôvodu žalobca berie späť žalobu v tejto časti náhrady škody vo výške 3.014,91 EUR. Zároveň žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu škody vo výške 16.795,82 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 6.000,- Eur.

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v podaní zo dňa 18.4.2024 (č.l. 86), v ktorom uviedol, že nárok žalobcu, tak ako si ho uplatnil žalobou zo dňa 27.2.2024 v znení jej doplnenia zo dňa 20.3.2024, rozporuje a neuznáva v rozsahu náhrady uplatnenej majetkovej škody za časť úkonov právnej služby v trestnom konaní. Nárok žalobcu, tak ako si ho uplatnil žalobou zo dňa 27.2.2024 v znení jej doplnenia zo dňa 20.3.2024 na náhradu majetkovej škody z titulu ušlého zisku vo výške 15 000 eur v celom rozsahu neuznáva a žalobu žiada zamietnuť. Nárok žalobcu, tak ako si ho uplatnil žalobou zo dňa 27.2.2024 v znení jej doplnenia zo dňa 20.3.2024 na náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy vo výške 6000 eur v celom rozsahu neuznáva a žalobu žiada zamietnuť. Žalobca označil za nezákonné rozhodnutie, od ktorého odvodzuje svoj nárok na náhradu škody, uznesenie vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ v Žiline, odboru kriminálnej polície sp. zn. ČVS: KRP-121/2-VYS-ZA-2019 zo dňa 6.4.2020 o vznesení obvinenia pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona z dôvodu, že trestné stíhanie bolo uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Žilina sp. zn. 3Pv 646/19/5511-58 zo dňa 21.2.2022 podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené, lebo skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku a jeho jednotlivé zložky, tieto žalobca označil nasledovne: 1/ majetková škoda vo výške 1795,82 eur, 2/ majetková škoda - 15 000 eur, 3/ nemajetková ujma - 6 000 eur.1/ Žalovaný v rámci predbežného prerokovania nároku uznal a uspokojil časť nároku žalobcu na náhradu majetkovej škody v podobe účelne vynaložených trov trestného konania a to tak ako vyplýva z listu žalovaného sp. zn. VI/4 Gc 152/23/1000 zo dňa 11.1.2024. Žalovaný predpokladá, že uplatnený nárok sa týka

neupokojenej časti uplatneného nároku na náhradu trov trestného konania, a to konkrétne za úkony právnej služby - 12 porád s obhajcom, žiadosť o preskúmanie postupu policajta zo dňa 3.12.2020 a zo dňa 2.8.2021, nazretie do vyšetrovacieho spisu zo dňa 10.5.2021 a vyjadrenie k vykonaným dôkazom zo dňa 19.8.2021. Z tohto dôvodu ako neúčelný namietal úkon právnej služby, označený ako záznam z porady s klientom zo dňa 27.11.2020 a 1.8.2021, ktoré nesúvisia s následnou, bezprostrednou realizáciou nejakého procesného úkonu v prospech žalobcu. Nazretie do vyšetrovacieho spisu zo dňa 10.5.2021 nemá opodstatnenie, nakoľko tento úkon bezprostredne nasledoval po úkone zo dňa 6.5.2021, ktorého sa obhajca zúčastnil, a teda mal priestor oboznámiť sa s výsledkami vyšetrovania. Za neopodstatnené možno považovať aj vyjadrenie ku dôkazom a návrh na vykonanie dôkazov zo dňa 19.8.2021, nakoľko v ten istý deň sa konalo i záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu, kde tieto mohli byť prezentované. Za neúčelnú považoval i žiadosť o preskúmanie postupu policajta zo dňa 3.12.2020 a žiadosť zo dňa 2.8.2021, ktoré nemožno považovať za podanie vo veci samej a namietaný bol len procesný postup policajta. V časti uplatneného nároku na náhradu trov trestného konania, v ktorej žalobca žalobu vzal späť v rozsahu sumy 3014,91 Eur navrhol konanie zastaviť. K druhému nároku uviedol, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú však súčasne označuje aj ako nárok na náhradu majetkovej škody z titulu ušlého zisku vo výške 15 000 eur. Žalobca svoj nárok na náhradu majetkovej škody, nesprávne označenej ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15 000, preukazuje výlučne svojimi tvrdeniami. V súlade s rozhodovacou činnosťou súdov vo vzťahu ku výkladu pojmu ,,ušlý zisk" nemohlo dôjsť ku vzniku ušlého zisku vo výške 15 000,- eur na strane žalobcu, nakoľko by v ním uplatnenom rozsahu nedošlo ku ,,rozmnoženiu jeho majetkových hodnôt“, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať“. V prípade žalobcu nedošlo ku strate konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti na zhodnotenie jeho majetku, t.z., že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku by bola s ohľadom na existujúce okolnosti veci vysoko pravdepodobná až blížiaca sa istote. Za ušlý zisk nemožno považovať hypotetický ušlý zisk, ktorý nemá žiadny reálny a preukázateľný základ. Zákon č. 514/2003 Z. z. nezakladá vznik nároku na náhradu škody paušálne a automaticky ani v prípade existencie nezákonného rozhodnutia, ale len za predpokladu súčasného naplnenia aj ďalších predpokladov vzniku a existencie zodpovednostného vzťahu, ktorými sú existencia škody (ušlého zisku) a príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Dôkazné bremeno ohľadom naplnenia týchto podmienok vzniku zodpovednosti zaťažuje poškodeného. Aj existencia ušlého zisku musí byť vždy bezpečne preukázaná. V prípade ušlého zisku musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol, nebyť nezákonného rozhodnutia. Ušlý zisk má podľa žalobcu preukazovať kniha pohľadávok podnikateľského subjektu ,,A. A., B. C. XXX, IČO 41018192". Kniha pohľadávok rozhodne nepreukazuje existenciu zisku na strane žalobcu ako fyzickej osoby –podnikateľa. Dôkazom o výsledkoch podnikateľskej činnosti je totiž vo všeobecnosti daňové priznanie, a to jednak za obdobie predchádzajúce trestnému stíhaniu žalobcu, ako aj za obdobie kedy bol trestne stíhaný. V tomto smere žalobca neuniesol dôkazné bremeno, pričom nedostatky povinnosti preukázať svoje tvrdenia nie je možné preklenúť výsluchom svedkov A. F. a G. A. E.. Nárok na náhradu tejto majetkovej škody je založený na hypotetickom a ničím nepreukázanom predpoklade, že by A. A. v rozhodnom období dosiahol ušlý zisk 15 000 eur. V tomto smere apelujem na náležité uplatňovanie koncentračnej zásady, ktorá patrí medzi základné piliere právnej úpravy civilného sporového procesu. Žalobca si svoj nárok neuplatnil koncentrovane tak, ako mu to ukladá zákon. K tretiemu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6000 Eur žalovaný uviedol, že tento žalobca preukazuje výlučne svojimi tvrdeniami o tom, že malo byť zasiahnuté do jeho osobnej integrity, mala byť znížená jeho vážnosť v spoločnosti, čo malo poškodiť jeho všetky obchodnoprávne vzťahy. Žiadateľ súčasne uvádza, že mu v súvislosti s narušením jeho súkromného, rodinného a pracovného života prináleží suma 2000 Eur za každý i začatý rok jeho trestného stíhania. Žalobca nepreukázal, že došlo ku zásahu do jeho osobnostných práv v takom rozsahu, že bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Nebol produkovaný žiaden dôkaz o takom zásahu do jeho osobnostných práv, ktorý by odôvodňoval priznanie nároku z titulu nemajetkovej ujmy. Z ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR nevyplýva, že by žiadateľovi patrila náhrada nemajetkovej ujmy len z dôvodu prebiehajúceho trestného konania. Pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy musí byť nad akúkoľvek pochybnosť preukázaný nielen titul uplatňovanej náhrady škody a uplatňovaná ujma, ale musí byť nad akúkoľvek pochybnosť preukázaná aj príčinná súvislosť medzi uplatňovaným titulom a ujmou, ktorá má byť odškodnená. Tak ako uplatnený nárok na náhradu ušlého zisku je aj uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy založený len na ničím nepreukázaných tvrdeniach žalobcu+. Vo vzťahu ku argumentácii žalobcu v súvislosti s dĺžkou trvania trestného konania poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. I. US 285/2018-18 zo dňa 15.8.2018. Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ ide o priznanie nemajetkovej ujmy

nemožno konanie podľa zákona č. 514/2003 Z.z. čo do účelu a cieľa stotožňovať s konaním pred Ústavným súdom SR, týkajúcim sa nárokov v súvislosti s prieťahmi v konaní. Nie je preto zrejmé, a teda ani preukázané ako sa mala dĺžka trestného konania prejaviť v osobnostnej sfére žalobcu.

5. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril v podaní zo dňa 22.8.2024 (č.l. 105), v ktorom žiadal o odpustenie zmeškania lehoty na vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného a doložil vyjadrenie vo veci. V duplike žalobca uviedol, že žalovaný rozporuje a neuznáva Žalobcom uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody za časť úkonov právnej služby v trestnom konaní, konkrétne úkony právnej služby – porady s obhajcom, nazretie do vyšetrovacieho spisu zo dňa 10.5.2021 a vyjadrenie k vykonaným dôkazom zo dňa 19.8.2021. Podľa žalovaného je porada s klientom účelná len v prípade, na jej podklade je následne realizovaný nejaký procesný úkon v prospech klienta. S uvedeným žalobca nesúhlasí. Žalobca, voči ktorému bolo v tom čase vedené trestné stíhanie, má preto právo na obhajobu v trestnom konaní, pričom toto právo mu nemôže byť žiadnym spôsobom upreté. Súčasne každá porada s klientom má svoje opodstatnenie a význam pre klienta a jeho obhajobu, i keď nemusí byť bezprostredne na jej podklade vykonaný konkrétny úkon. Porada s klientom má význam aj pre ďalšiu jeho obhajobu v trestnom konaní. Súčasne je právo na obhajobu základným právom obvineného v trestnom konaní, pričom treba brať ohľad aj na individuálne potreby obvineného a jeho postoj k prejednávanej veci. O účelnosti jednotlivých úkonov obhajoby, ktoré žalovaný rozporuje, svedčí aj následné zastavenie trestného stíhania. Žalovaný považuje za neopodstatnené nazretie do vyšetrovacieho spisu zo dňa 10. 05. 2021, nakoľko tento úkon bezprostredne nasledoval po úkone zo dňa 06. 05. 2021, ktorého sa obhajca zúčastnil a teda mal priestor oboznámiť sa s výsledkami vyšetrovania. Žalobca s vymienenou neopodstatnenosťou nesúhlasí, nakoľko nazretie do vyšetrovacieho spisu je právom obvineného a jeho obhajcu. Za neopodstatnené Žalovaný považuje aj vyjadrenie ku dôkazom a návrh na vykonanie dôkazov zo dňa 19.8.2021, nakoľko v ten istý deň sa konalo i záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu, kde tieto mohli byť prezentované. S týmto žalobca nesúhlasí, nakoľko podľa žalobcu je spôsob a priebeh obhajoby ponechaný čisto na uvážení a procesnej taktike obhajoby. Žalovaný považuje za neúčelnú aj žiadosť o preskúmanie postupu policajta zo dňa 03. 12. 2020 a žiadosť zo dňa 02. 08. 2021, ktoré nemožno považovať za podanie vo veci samej a namietaný bol len procesný postup policajta. Žalobca s uvedeným nesúhlasí, nakoľko uvedenými žiadosťami namietal nesprávny postup policajta v jeho trestnej veci, pričom sa týmito žiadosťami bránil proti nezákonne vedenému trestnému konaniu voči jeho osobe. Uvedené úkony Žalobca považuje za absolútne účelné, aj s poukazom na jeho právo na obhajobu. Žalobca poukazuje na to, že úlohou obhajcu je zastupovať záujmy obvineného v trestnom konaní a dozerať na celý priebeh trestného konania, či je v súlade so zákonom a či sú všetky práva obvineného dodržiavané. Obhajca má zabezpečiť lepšiu pozíciu pre obvineného z odborného pohľadu – znalosti právneho poriadku, ako aj pre samotnú obhajobu obvineného, ktorý stojí sám proti orgánom činným v trestnom konaní a súdu. (Trestný poriadok I, 1. vydanie, 2021, Čentéš, Kurilovská, Šimovček, Burda a kol.) Uvedené je dôležité zdôrazniť najmä vzhľadom na to, že v danom prípade išlo o prípad povinnej obhajoby, v prípade ktorej obvinený musí mať obhajcu. Aj pokiaľ by nešlo o prípad povinnej obhajoby, právo zvoliť si obhajcu patrí obvinenému v každom prípade. Žalobca má za to, že príčinná súvislosť medzi jemu takto vzniknutou škodou a trestným stíhaním je nepochybná, keďže bez prebiehajúceho trestného stíhania by si obhajcu nezvolil. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe žalobcu neuznáva žalobcov nárok na náhradu majetkovej škody z titulu ušlého zisku v celom rozsahu, vo výške 15.000,- EUR v celom rozsahu. Žalovaný neuznáva ako dostatočne preukazujúce predložené dôkazy, jednak knihu pohľadávok Žalobcu, ako podnikateľského subjektu - A. A., B. C. XXX, IČO 41018192 ako aj navrhnutý výsluch svedkov a predložené doklady. V zmysle I. ÚS 423/2014 „ušlý zisk predstavuje stratu očakávaného prínosu, ktorý bolo možné očakávať pri pravidelnom behu vecí nebyť škodnej udalosti.“ Z tohto dôvodu má Žalobca za to, že jeho strata na podnikateľskom zisku bola jednoznačne spôsobená voči nemu vedeným trestným konaním. V určenej dobe žalobca očakával viacero zákaziek od dlhodobých obchodných partnerov, tento očakávaný zisk však bol zmarený. Ako vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe: „Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného, ale stratou očakávaného prínosu.” Existenciu ušlého zisku, v podobe žalobcom očakávaných zákaziek, ktoré však boli zmarené, preukazuje jednak už navrhnutý výsluch svedkov - A. F. a G. A. E., ktorí prostredníctvom svojich obchodných spoločností, až do vznesenia obvinenia so Žalobcom obchodne spolupracovali. Následne po tom, čo sa dozvedeli o tom, že žalobca je obvinený a vedie sa voči nemu trestné konanie, Miroslav Oškrobaný spoluprácu so žalobcom obmedzil na minimum – pokračoval iba v minimálnej nevyhnutnej miere a G. A. E. spoluprácu so žalobcom úplne ukončil. Uvedené skutočnosti preukazujú aj už predložené knihy pohľadávok spoločností - OXA production, s. r. o., sídlom SNP 1946, Považská Bystrica 017 01, IČO: 47 560 746 a MD-MAX s. r. o., so sídlom Robotnícka 4357, Považská

Bystrica 017 01, IČO: 46 564 667. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že „výška ušlého zisku podnikateľa je daná rozdielom medzi celkovým príjmom z podnikania a nákladmi potrebnými na dosiahnutie tohto príjmu.” Z tohto dôvodu žalobca do konania predkladá aj svoje daňové priznania za roky, kedy nebolo voči nemu vedené trestné konanie a za obdobie, kedy bol obvinený z obzvlášť závažného zločinu. Príjmy žalobcu, za rok 2018 prostredníctvom spoločnosti ROV-MONT, s.r.o., so sídlom Veľké Rovné č. 134, 013 62 Veľké Rovné, IČO: 36845311, ktorej bol v tom čase jediným spoločníkom a konateľom predstavovali sumu 1.062.547,00,- EUR. Náklady spoločnosti Žalobcu boli v sume 1.048.994,- EUR, pričom výsledok hospodárenia v tomto roku činí 7.893,- EUR. V nasledujúcom roku Žalobca podnikal ako živnostník, pričom jeho príjmy zo živnosti v roku 2019 predstavovali sumu 5.000,00,- EUR, pričom výdavky Žalobcu v tomto roku boli vo výške 3.000,00,- EUR, čo tvorilo základ dane 2.000,00,- EUR. V roku 2020 príjmy Žalobcu zo živnosti predstavovali sumu 70.844,88,- EUR a výdavky Žalobcu boli v tomto roku vo výške 66.200,04,- EUR, čo tvorilo základ dane 4.644,84,- EUR. Počas roku 2021 príjmy zo živnosti Žalobcu predstavovali sumu 131.009,24,- EUR a výdavky v tomto roku 125.947,89,- EUR, čo tvorilo základ dane 5.061,35,- EUR. Následne v roku 2022, kedy bolo voči Žalobcovi trestné stíhanie zastavené jeho príjmy zo živnosti predstavovali sumu 48.887,43,- EUR a výdavky 38.413,10,- EUR, čo tvorilo základ dane v sume 10.474,33,- EUR. Z uvedeného vyplýva, že príjmy Žalobcu sa vplyvom voči nemu vedenému trestnému stíhaniu rapídne znížili. V priereze týchto rokov sa príjmy pohybovali v rôznych výškach, rovnako tak to bolo aj s výdavkami Žalobcu, pričom je zreteľné, že najvyšší rozdiel medzi príjmami a výdavkami dosiahol Žalobca v roku 2022, kedy bolo voči nemu trestné stíhanie zastavené. Je tiež dôležité prihliadať aj na povahu samotnej podnikateľskej činnosti, nakoľko podnikanie je veľmi dynamický spôsob nadobúdania zisku, pričom naň vplýva množstvo faktorov. Z predložených dôkazov teda možno jednoznačne preukázať vznik ušlého zisku na strane Žalobcu, ktorý bezpochybne vznikol v príčinnej súvislosti s toho času prebiehajúcim trestným konaním proti Žalobcovi. V nadväznosti na uvedené, Žalobca má naďalej za to, že boli naplnené všetky predpoklady vzniku a existencie zodpovednostného vzťahu, pričom na jeho strane došlo k vzniku ušlého zisku, ktorý preukázal, pričom bez pochýb ušlý zisk Žalobcu vznikol v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, nakoľko ako vyplýva z vyššie uvedeného a v minulosti už predloženého, stratu obchodných partnerov Žalobcu spôsobilo voči nemu vznesené obvinenie. Žalovaný ďalej vo svojom vyjadrení k Žalobe Žalobcu neuznáva nárok Žalobcu na náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy v celom rozsahu, v nárokovanej výške 6.000,- EUR. Žalovaný rozporuje uvedený nárok Žalobcu z dôvodu, že podľa neho ide výlučne o jeho subjektívne tvrdenia. Žalobca má za to, že pokiaľ ide o zásah do jeho osobnej integrity, primárne musí ísť o vyjadrenia Žalobcu, ktoré svedčia o jeho zásahoch do súkromného, rodinného a obchodno-pracovného života, spôsobených v tom čase vedeným trestným stíhaním, nakoľko on je osobou, ktorej bola táto ujma spôsobená. Žalobca je ten, komu v prvom rade prináleží dokázať jemu vzniknutú ujmu cez jeho vlastné, osobné vnímanie vzniknutej situácie. Žalobca stojí na svojom tvrdení, nakoľko veľmi intenzívne bolo zasiahnuté do jeho osobných práv nezákonným rozhodnutím, čo sa následne pretavilo aj v ďalších oblastiach jeho života. Po celý čas, kedy bolo voči nemu vedené trestné konanie žalobca žil v neistote. Malo to negatívny vplyv na jeho následný život, ako aj na jeho zdravotný a psychický stav. Vznesenie obvinenia mu spôsobovalo stres, množstvo času strávil premýšľaním nad situáciou a nemohol spávať. Vedel, že skutok, pre ktorý ho obvinili nespáchal a preto sa dlhodobo nevedel so situáciou vyrovnať. Prestal sa venovať svojim záľubám a obľúbeným veciam. Žalobcova ťažká situácia mala následne negatívny vplyv aj na jeho rodinné vzťahy. Niektorí rodinní príslušníci si nevedeli situáciu vysvetliť a tiež ho pokladali za osobu, ktorá sa dopustila trestného činu, čo mu spôsobovalo obrovskú hanbu. Žalobca na preukázanie vzniku škody z titulu nemajetkovej ujmy navrhuje vykonať výsluch svedkyne: 1/ E. A., C. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. I. B. XXX, J.. Uvedená svedkyňa vie preukázať zlý psychický stav Žalobcu v čase keď bol obvinený. Nakoľko je jeho manželkou, v najväčšej miere mohla vnímať ako každodenne pôsobilo trestné konanie na Žalobcu. Ako sa v tej dobe, pod neustálym stresom z obvinenia správal. A súčasne ako celá situácia negatívne vplývala na ich spoločný rodinný život, nakoľko žalobca bol v mnohých situáciách nesústredený, ťažko sa s ním komunikovalo. Prítomnosť svedka na pojednávaní zabezpečí žalobca. Žalobca žije v malom meste, v Bytči, kde sa ľudia vzájomne poznajú a preto sa informácia o tom, že je Žalobca obvinený veľmi rýchlo rozšírila. Dovtedy mal žalobca povesť čestného človeka. Ľudia ho začali vnímať ako podvodníka, čo mu spôsobovalo veľkú hanbu. Niektorí známi sa s ním prestali stýkať. To malo na psychiku žalobcu veľmi negatívny vplyv, pričom neskôr už nechcel navštevovať ani verejné podujatia, nakoľko mu to spôsobovalo potupu. Väčšinu času tak trávil v domácom prostredí. Obvinenie žalobcu malo negatívny vplyv aj pre jeho rodinných príslušníkov. Aj jeho rodinných príslušníkov začalo okolie vnímať ako rodinu kriminálnika. Z tohto dôvodu a vyššie uvedeného, nie je pre žalobcu dostatočným zadosťučinením samotné konštatovanie porušenia práva, nakoľko množstvo ľudí v mieste jeho bydliska ho dlho vnímalo ako toho, kto bol treste stíhaný.

Žalobca trvá na tom, čo uviedol v Žalobe, a síce, že voči nemu vedené trestné konanie značne priťažilo jeho dovtedajšiemu životu a vážne znížilo jeho dôstojnosť, vážnosť a hodnovernosť v spoločnosti, ako aj v okruhu jeho známych a rodinných príslušníkov. Žalobca tiež uvádza, že do začatia trestného konania bol riadnym občanom, s dobrým menom a povesťou. Žalobca svoje tvrdenia ďalej podporuje aj tvrdeniami svedkov. Zásahy do obchodno-pracovného života Žalobcu, preukazuje najmä strata obchodných partnerov žalobcu, ktorí s ním po začatí a v priebehu, voči nemu vedenému trestnému konaniu obmedzili spoluprácu, či dokonca prestali spolupracovať. Reči o tom, že mal inú obchodnú spoločnosť podviesť o státisíce eur pri realizovaní zákazky sa rozšírili rýchlosťou svetla, v dôsledku čoho prišiel o mnohých dlhodobých a stabilných obchodných partnerov. Z tohto dôvodu je jednoznačné, že vplyvom trestného konania bola hodnovernosť Žalobcu ako podnikateľa značne znížená. Z toho vyplýva, že vznesením obvinenia bolo obchodné meno Žalobcu značne poškodené a jeho postavenie na obchodnom trhu sa značne zhoršilo. Z týchto a vyššie uvedených dôvodov má žalobca za to, že všetky vyššie uvedené následky vznikli v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Okrem toho, že žalobca prišiel o množstvo zákaziek, jeho meno bolo poškodené takou intenzitou, že bol nútený zmeniť pôvodné podnikateľské prostredie, nakoľko v ňom si už nenašiel obživu. Z tohto dôvodu sa začal venovať inému podnikateľskému odvetviu, v ktorom by sa po tom, čo na podnikateľskom trhu je jeho meno vo veľkej miere poškodené, uživil. Žalovaný sa odvoláva na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, z ktorej nevyplýva nárok žiadateľov o náhradu nemajetkovej ujmy len z dôvodu prebiehajúceho trestného konania. Žalobca však žiada náhradu nemajetkovej ujmy na podklade nezákonne prebiehajúceho trestného konania. O jeho nezákonnosti svedčí uznesenie Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 21. 02. 2022, ktorým bolo trestné stíhanie voči Žalobcovi zastavené. Samotné uznesenie o vznesení obvinenia je v trestnom konaní rozhodnutím voči konkrétnej osobe, ktorým sa zasahuje do osobnej integrity obvineného, obzvlášť pokiaľ je takéto rozhodnutie nezákonné. Súčasne v tejto časti Žalobca apeluje aj na platnú judikatúru, v zmysle ktorej, konkrétne R 35/1991: “Ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, ktorý bol spod obžaloby oslobodený, má podľa ustanovenia § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. (teraz pozri zákon č. 514/2003 Z. z. – pozn. autora) zásadné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia...” Žalovaný namieta, že nie je zrejmé, ako sa mala dĺžka trestného konania prejaviť v osobnej sfére žalobcu. Na tomto mieste je dôležité poukázať na názor Ústavného súdu vyjadrený v III. ÚS 754/2016: “Každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé…” Z tohto dôvodu je každé vedené trestné konanie, bez ohľadu na jeho dĺžku a zákonnosť, samo o sebe negatívnym zásahom do osobného života žalobcu. Žalobca však na tomto mieste chce zdôrazniť zvýšenú intenzitu zásahu do jeho osobnej integrity, spôsobenú vedením trestného konania voči jeho osobe, vzhľadom na to, že sa voči nemu viedlo trestné konanie od 06. 04. 2020 do 31. 10. 2022. Skutočnosť, že vedenie trestného konania voči konkrétnej osobe enormným spôsobom zasiahne do jej osobnej integrity je možné s určitosťou potvrdiť. V praxi sa vyskytuje množstvo prípadov, kedy vedenie trestného konania obvinenému spôsobí tak intenzívne psychické útrapy, ktoré môžu následne prerásť až do rôznych psychických ochorení, ktoré skľučujú osobu po zbytok jej života a nie je ich možné odstrániť konštatovaním porušenia práva ani primeraným zadosťučinením. Obzvlášť je táto situácia psychicky náročnejšia, ak je osoba obvinená z obzvlášť závažného zločinu, ako to bolo aj v prípade žalobcu. Z tohto dôvodu nie je absolútne na mieste zľahčovať skutočnosť, že žalobcovi bola nezákonným trestným konaním spôsobená ujma, ktorá sa prejavila vo všetkých oblastiach jeho života. V nadväznosti na uvedené, žalobca má naďalej za to, že boli naplnené všetky predpoklady vzniku a existencie zodpovednostného vzťahu, pričom na jeho strane došlo bez pochýb k nemajetkovej ujme, ku ktorej bez pochýb došlo v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, negatívne skutočnosti v jeho živote, spôsobilo voči nemu vznesené obvinenie. Žalobca má za to, že mu ním voči žalovanému nárokované v plnej výške patrí a svoj nárok považuje za v plnej miere existujúci a riadne preukázaný.

6. Žalovaný v replike zo dňa 3.9.2024 (č.l. 152) uviedol, že naďalej namieta a neuznáva nároky žalobcu z dôvodov uvedených v predošlom vyjadrení. Vo vzťahu ku žalobe zo dňa 27.2.2024 v znení jej doplnenia zo dňa 20.3.2024 vyjadrenie žalobcu zo dňa 22.8.2024 neobsahuje žiadne nové tvrdenia či iné nové skutočnosti s výnimkou predložených daňových priznaní a účtovnej závierky. Predložené listinné doklady však vôbec nepreukazujú pokles zisku A. A. v roku 2020, 2021, 2022 v porovnaní s rokom 2019 a súčasne vôbec nepreukazujú, že by sa tak malo stať z dôvodu vydania uznesenia o vznesení obvinenia, od ktorého odvodzuje žalobca svoje nároky. Z verejných registrov /obchodný vestník, obchodný register/

je zrejmé, že účasť A. A. na podnikaní obchodnej spoločnosti ROV-MONT s.r.o., pôvodne so sídlom Veľké Rovné 134, IČO 36845311 zanikla z dôvodu jej vstupu do likvidácie dňa 19.9.2019. Podnikanie A. A. ako fyzickej osoby - živnostníka a jeho výsledok - dosiahnutý zisk od roku 2019 do roku 2022 vykazuje v priebehu týchto rokov známky rastu, ktoré podnikanie však ďalej nepokračovalo z dôvodu vyhlásenia konkurzu na jeho majetok uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 7OdK/80/2023 zo dňa 22.8.2023. Nárok na náhradu tejto majetkovej škody je tak založený na hypotetickom a ničím nepreukázanom predpoklade, že by A. A. v rozhodnom období dosiahol ušlý zisk 15 000 eur. Nárok na náhradu ušlého zisku a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je založený len na ničím nepreukázaných tvrdeniach žalobcu.

7. Súd vo veci nariadil pojednávanie na 11.12.2024, na ktorom vec prejednal a rozhodol za účasti strán sporu a právneho zástupcu žalobcu. Na pojednávaní súd vypočul žalobcu, svedkyňu – manželku žalobcu a po vykonanom dokazovaní pojednávanie odročil za účelom vyhlásenia rozsudku (§ 219 ods. 2 CSP) na 8.1.2025.

8. Na pojednávaní dňa 8.1.2025 súd verejne vyhlásil rozsudok a uviedol jeho stručné odôvodnenie.

9. Prednostne sa súd zaoberal čiastočným späťvzatím žaloby v sume 3.014,91 Eur, Čiastočné späťvzatie žaloby žalobca odôvodnil tým, že dňa 13.3.2024 uhradil žalovaný na účet právneho zástupcu žalobcu uvedenú sumu. K úhrade došlo po podaní žaloby. Z obsahu detailu platby (č.l. 73) mal súd za preukázané tieto skutočnosti, pričom z poznámky k platbe vyplýva, že ide o „trovy právneho zastúpenia – A. A.“. Platiteľom je Generálna prokuratúra SR,
Súd čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom v podaní zo dňa 20.3.2024 vyhodnotil v zmysle § 145 ods. 3 CSP, t.j. ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti. Nakoľko žaloba bola vzatá späť pred doručením žalovanému (žalovaný žalobu s prílohami prevzal dňa 10.4.2024 – č.l. 82), súd o zastavení konania nerozhodoval.

10. Následne sa súd zaoberal zostávajúcim nárokom, a to nárokom na náhradu zostávajúcej časti trov obhajoby vo výške 1.795,82 Eur, náhradou majetkovej škody – ušlého zisku v sume 15.000,- Eur a náhradou nemajetkovej ujmy vo výške 6.000,- Eur. Uvedené súd posúdil podľa nižšie citovaných zákonných ustanovení:

11. Podľa § 73 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát.

12. Podľa § 1 písm. a) zák.č. 514/2003 Z.z. tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

13. Podľa § 3 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.

14. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

15. Ustanovenie § 4 zák.č. 514/2003 Z.z. upravuje, ktorý orgán koná v mene štátu, čo vyplýva aj z nadpisu tohto ustanovenia „Orgán konajúci v mene štátu.“

16. Podľa § 4 ods.1 písm. a), b) a f) zák.č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu
a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak
1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,
b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a
1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo
2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.
f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu, v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,

17. Podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

18. Podľa ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

19. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

20. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

21. Podľa ust. § 17 ods. 1 až 4 citovaného zákona:
1) Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.
2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
3) Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.
4) Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

22. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

23. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná

odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

24. Je nepochybné, že pasívne legitimovaným je Slovenská republika a bolo vecou žalobcu označiť aj zastupujúci orgán, keďže predmetom konania bola náhrada škody, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená nezákonným rozhodnutím, pričom žalobca správne označil orgánom konajúci za štát – Generálnu prokuratúru SR. V tomto smere súd poukazuje na postúpenie žiadosti žalobcu z Ministerstva vnútra SR na Generálnu prokuratúru, v ktorom bolo vyhodnotené, že orgánom konajúcim za štát je Generálna prokuratúra pokiaľ prokurátor nezruší uznesenie vyšetrovateľa povereného príslušníka policajného zboru.

25. Zo znenia § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona je zrejmé, že orgánom oprávneným konať za štát je Generálna prokuratúra SR, tak ako ju správne označil žalobca v žalobe. K rovnakému záveru dospel aj Najvyšší súd v rozsudku zo 14. októbra 2015 sp.zn. 8Cdo 289/2014, v ktorom konštatoval, že ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z.z. je od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

26. Po ustálení vecnej legitimácie strán sporu v konaní, súd vykonal dokazovanie, z ktorého mal za preukázané nasledujúce skutočnosti:

27. Z uznesenia o začatí trestného stíhania zo dňa 6.4.2020 sp.zn. ČVS: KRP-121/2-VYS-ZA-2019 (č.l. 20) mal súd za preukázané, že v zmysle § 208 ods. 1 Tr. Zákona Krajské riaditeľstvo PZ v Žiline začalo trestné stíhanie žalobcu obvineného za obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4. písm. a) Tr. Zákona. Voči tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 23.4.2020 (č.l. 29), ktorej odôvodnenie doplnil dňa 5.5.2020 (č.l. 31). Okresná prokuratúra Žilina dňa 14.5.2020 uznesením sp.zn. 3Pv 646/19/5511-17 sťažnosť obvineného zamietla ako nedôvodnú.

28. Z uznesenia Okresnej prokuratúry zo dňa 21.2.2022 sp.zn. 3PV 846/19/5511-58 (č.l. 40) mal súd za preukázané, že trestné stíhanie žalobcu ako obvineného bola zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je daný dôvod na postúpenie veci. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že konane nenapĺňa znaky skutkovej podstaty obzvlášť zločinu podvodu, ani iného trestného činu či znaky priestupku. Uznesením Krajskej prokuratúry Žilina zo dňa 31.10.2022 bola sťažnosť poškodeného zamietnutá, t.j. uznesenie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť.

29. Zo žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (č.l. 60) zo dňa 9.10.2023 mal súd za preukázané, že žalobca žiadal o náhradu škody v celkovej výške 35.810,73 Eur, pričom nároky rozčlenil na nárok na tri časti, a to 1/ náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 4.810,73 Eur, 2/ nárok na náhradu majetkovej ujmy v sume 25.000,- Eur a nárok na nemajetkovú ujmu v sume 6.000,- Eur. Žiadosť žalobcu adresovaná Ministerstvu vnútra SR bola postúpená dňa 13.10.2023 Generálnej prokuratúre (č.l. 65). Následne Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 11.1.2024 (č.l. 66) oznámila, že nárok žalobcu čiastočne uznáva. Z obsahu listu vyplýva, že s ohľadom na objektívnu zodpovednosť štátu je za titul pre uznanie nároku na náhradu škody nutné považovať uznesenie vyšetrovateľa, ktorým bolo vznesené žalobcovi obvinenie a sťažnosť poškodeného bola ako nedôvodná zamietnutá. Právo na náhradu škody nie je premlčané a za dôvodný uznala nárok na úhradu sumy 3.014,91 Eur. Z obsahu tiež vyplýva, že úkony právneho zastúpenia, ktoré GP vyhodnotila ako nedôvodné boli: 12 porád, žiadosť o preskúmanie postupu policajta, nazretie do vyšetrovacieho spisu, vyjadrenie k vykonaným dôkazom a návrh na vykonanie dôkazov. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy musí byť určený súdom. Po podaní žaloby bol žalovaným uznaný nárok vo výške 3.014,91 Eur uhradený dňa 13.3.2024.

30. Po preskúmaní žaloby súd dospel k záveru, že žalobca správne postupoval, keď požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 ods. 1 citovaného zákona, čím splnil podmienku na samotné podanie žaloby vo veci v zmysle § 16 ods. 4 citovaného zákona. Žalobca si tak v konaní uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím,

pričom škoda spočívala v účelne vynaložených trovách trestného konania, v danom prípade pozostáva z trov právneho zastúpenia, majetkovej a nemajetkovej ujmy.

31. Súd má za to, že v konaní je nesporné tvrdenie žalobcu, že mu vznikla škoda vyplývajúca z nezákonného rozhodnutia v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. Súd pri posudzovaní žalobného nároku aj s ohľadom na uvedenú námietku žalovaného vychádzal aj z rozsudku NS SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 a ním vyslovené názory, došlo k ustáleniu judikatúry a rozhodovania súdov. Podľa citovaného rozsudku: Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktne dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp.zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp.zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné. Rovnaký právny názor dovolací súd zaujal aj v rozhodnutí z 30. novembra 2009 sp.zn. 4 Cdo 183/2009. . Pre úplnosť súd poznamenáva, že v danej veci bolo v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 2/2018 pod publikačným č. 17 uverejnené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.apríla 2016 spis. zn. 6 Cdo 402/2015, v ktorom Najvyšší súd SR k problematike konštatoval, že: „Aj v prípade, ak nárok na náhradu nákladov vynaložených poškodeným (obvineným) na jeho obhajobu v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby oslobodený alebo trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené, bol uplatnený podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, súd môže priznať len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov.“ Uvedené v konaní bolo nesporné aj s ohľadom na čiastočné uznanie nároku žalovaným v predsúdnom konaní. Sporná je výška uplatnených nárokov vrátane nárokov z ušlého zisku a nemajetkovej ujmy.

32. Prvým nárokom žalobcu je nárok na trovy právneho zastúpenia v zostávajúcej sume 1.795,82 Eur. Suma uplatnená žalobcom za trovy obhajoby v trestnom konaní bola pôvodne vo výške 4.810,73 Eur. Po čiastočnej úhrade (vo výške 3.014,91 Eur), je predmetom sporu nárok na zaplatenie sumy 1.795,82 Eur. Táto časť nároku žalobcu vyplýva z práva na obhajobu, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Právo na obhajobu upravuje aj čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podstatou práva na obhajobu

je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo, t. j., najmä aby nevinná osoba nebola odsúdená a páchateľ bol odsúdený len za to, čo spáchal. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a orgánmi činnými v trestnom konaní na druhej strane, keďže tieto disponujú značnými personálnymi a materiálnymi prostriedkami pre svoju činnosť v trestnom konaní. Odraz v práve na obhajobu je daný aj tým, že štát pri určitej výške trestu alebo určitých subjektoch trestného činu stanovuje povinnosť obhajoby. Preto žalobca využil svoje právo zakotvené jednak v Ústave SR ako aj medzinárodných dohovoroch a zvolil si vo vyššie uvedenej trestnej veci svojho obhajcu, aby ich zastupoval a obhajoval. V súvislosti s obhajobou má preto v zmysle § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia.

33. Žalobca v doplnení žaloby a jej „čiastočnom späťvzatí“ zo dňa 20.3.2024 (č.l. 18) iba stručne konštatoval, že žalobu berie v časti o zaplatenie sumy 3..014,91 Eur späť z dôvodu úhrady žalovaným. V tomto podaní žalobca nešpecifikoval, za ktoré úkony právnej služby si uplatňuje nárok na náhradu trov obhajoby, a tak súd na pojednávaní dňa 11.12.2024 žalobcu, prostredníctvom jeho právnej zástupkyne, vyzval v zmysle § 150 ods. 2 CSP na doplnenie skutkových tvrdení, a to vo vzťahu k prvému nároku na náhradu trov obhajoby, t.j. z akých úkonov právnej služby pozostáva tento nárok. Právna zástupkyňa žalobcu výslovne uviedla, že žalobca si uplatňuje titulom náhrady trov obhajoby sú nasledovné úkony právnej služby, a to v pôvodnej žalobe označené nasledovne: Úkon č. 7 porada s obhajcom zo dňa 27.11. 2020, žiadosť o preskúmanie postupu policajta zo dňa 03. 12. 2020, úkon č. 17 nazretie do vyšetrovacieho spisu zo dňa 10.05. 2021, úkon č. 20 - porada s obhajcom zo dňa 01.08. 2021, úkon č. 21 - žiadosť o prešetrenie postupu policajta zo dňa 02.08. 2021, úkon č. 24 - záverečné preštudovanie spisu zo dňa 19.08. 2021. Pri rozhodovaní o samotnej výške nároku žalobcu súd vychádzal z vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a preskúmal žalobcom uplatnené právo na náhradu trov konania a zistil nasledovné skutočnosti:

34. Podľa § 1 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb, „výpočtovým základom na účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní a konaní o priestupkoch je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka, ktorý o tri roky predchádza roku určujúcemu výpočtový základ podľa odseku 3.

35. Podľa § 12 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb, pri obhajobe v trestnom konaní je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica
a) neprevyšuje päť rokov, jedna dvanástina výpočtového základu,
b) prevyšuje päť rokov a neprevyšuje desať rokov, jedna osmina výpočtového základu,
c) prevyšuje desať rokov alebo za ktorý možno uložiť výnimočný trest, jedna šestina výpočtového základu.

36. Podľa § 14 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov
(1) Odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby:
a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom,
b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej,
c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri nahliadnutí do spisu, pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu alebo na konaní pred súdom alebo iným orgánom,4) na konaní o dohode o vine a treste, na konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín, a ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, za každé dve skončené hodiny; za nadväzujúci úkon sa považuje úkon nasledujúci v čase kratšom ako pätnásť minút po skončení predchádzajúceho úkonu, pričom pokračovanie v už skôr začatom úkone po prerušení trvajúcom dlhšie ako pätnásť minút sa považuje za nový úkon právnej služby,
d) návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie,
e) vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie.
(2) Odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby:

a) ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu; dĺžka trvania porady alebo rokovania s klientom, ktorý je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, sa preukazuje potvrdením príslušného ústavu na výkon väzby alebo ústavu na výkon trestu odňatia slobody,
b) rokovanie s protistranou, a to za každú skončenú hodinu.
(3) Odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby:
a) návrh na zabezpečenie dôkazu,
b) odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej, a vyjadrenie k takému odvolaniu,
c) návrhy a sťažnosti vo veciach, o ktorých sa rozhoduje na verejnom zasadaní, okrem návrhu na obnovu konania,
d) účasť na verejnom zasadaní, ak nejde o odvolanie alebo obnovu konania.
(4) Odmena vo výške jednej tretiny základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby:
a) ďalšia porada alebo rokovanie s klientom, kratšia ako jedna hodina,
b) ďalšia porada alebo rokovanie s protistranou, kratšia ako jedna hodina.
(5) Odmena vo výške jednej štvrtiny základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby:
a) návrh na opravu odôvodnenia rozhodnutia, na odstránenie následkov zmeškania lehoty a na zmenu rozhodnutia o plnení v splátkach,
b) zastupovanie alebo obhajoba na pojednávaní, pri ktorom sa iba vyhlásilo rozhodnutie, alebo zastupovanie a obhajoba na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednania veci.
(6) Ak po poslednej porade alebo rokovaní s klientom alebo protistranou nasleduje ďalšia porada alebo rokovanie a medzitým nedošlo k inému úkonu právnej služby, ak nejde o prípad hodný osobitného zreteľa, tak odmena za túto ďalšiu poradu alebo rokovanie advokátovi nepatrí.
(7) Ak bola súdom schválená dohoda o vine a treste pred podaním obžaloby, patrí obhajcovi okrem odmeny za úkony podľa odsekov 1 a 2 aj odmena vo výške štvornásobku základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby.
(8) Za úkony právnej služby, ktoré nie sú uvedené v odsekoch 1 až 5, patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie.

37. Podľa § 15 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb, advokát má popri nároku na odmenu aj nárok
a) na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy,
b) na náhradu za stratu času (§ 17).

37. Podľa § 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb, pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

38. Tarifná hodnota úkonu právnej služby pri zastupovaní v úkonoch trestného konania v rámci prípravného konania uznesenia o začatí trestného stíhania ČVS: KRP-121/2-VYS-ZA-2019 zo dňa 6.4.2020 vyplýva, že voči žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie ako obvinenému pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4. písm. a) Tr. Zákona je v zmysle § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky vo výške 1/6-ina výpočtového základu. Úkony boli vykonané v roku 2020 až 2022, pričom hodnota jedného úroku právnej služby v roku 2020 bola vo výške 147,33 Eur (výpočet z hodnoty 3 roky spätne - § 1 ods. 4 vyhlášky), + paušálna náhrada režijných nákladov podľa § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. vo výške 10,62 eur ku každému úkonu. Za úkony v roku 2021 bola hodnota jedného úkonu právnej služby vo výške 153,50 Eur a režijný paušál vo výške 10,87 Eur, hodnota jedného úkonu právnej služby v roku 2022 bola vo výške 163,33 Eur a režijný paušál vo výške 11,63 Eur.

39. Súd porovnaním vyčíslených a uplatnených nárokov žalobcu zistil, že právny zástupca žalobcu vykonal v trestnom konaní, a to spolu v rámci prípravného konania 31 úkonov právnej služby. Na výslovnú otázku súdu na pojednávaní právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že si žalobca v konaní po čiastočnom späťvzatí z dôvodu čiastočnej úhrady uplatňuje iba nárok na špecifikovaných 6 úkonov právnej služby. Z obsahu žiadneho z podaní žalobcu do tejto špecifikácie nevyplynulo, ktoré úkony

právnej služby po čiastočnom späťvzatí žiada priznať. V podaní zo dňa 22.8.2024 žalobca uvádza, že si uplatňuje úkony právnej služby – porady (bez bližšej špecifikácie), nazretie do vyetrovacieho spisu dňa 10.5.2021 a vyjadrenie k vykonaným dôkazom z 19.8.2021. Súd po doplnení skutkových tvrdení na pojednávaní dňa 11.12.2024 ustálil, že žalobca si uplatňuje nárok na náhradu trov konania za 6 úkonov právnej služby tak, ako to vyplýva z bodu 33. odôvodnenia rozsudku. Súd bez doplnenia skutkových tvrdení žalobcom nemohol „dedukovať", ktoré úkony si žalobca po čiastočnej úhrade žalovaným v konaní uplatňuje. Bolo povinnosťou žalobcu v zmysle § 132 CSP opísať rozhodujúce skutočnosti na účely posúdenia žalobného nároku, pričom opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Súd priznal nárok na náhradu trov obhajoby za nasledovné úkony právnej služby:

1/ Porada s klientom dňa 27.11.2020 od 16:00 hod. do 17:10 hod.(§ 14 ods. 2 písm. a/, § 12 ods. 3 písm. c/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).....2/3 x 147,33 Eur .....98,22 €
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky).....10,62 €
9/ Porada s klientom dňa 1.8.2021 od 14:45 hod. do 16:30 hod.(§ 14 ods. 2 písm. a/, § 12 ods. 3 písm. c/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).....2/3 x 153,50 Eur .....102,33 €
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky).....10,87 €
Spolu .....222,04 EUR

40. Na obhajobu žalobcu boli v zmysle uvedeného účelne vynaložené trovy konania spolu vo výške 222,04 Eur, t.j. za dva zo šiestich uplatnených úkonov právnej služby. Súd nepriznal výšku uplatnenej náhrady škody titulom vzniknutých trov právneho zastúpenia za nasledujúce (štyri) úkony: žiadosť o preskúmanie postupu policajta zo dňa 03. 12. 2020 (úkon č. 8), nazretie do vyšetrovacieho spisu zo dňa 10.5.2021 (úkon č. 17), úkon č. 21 – žiadosť o prešetrenie postupu policajta zo dňa 2.8.2021 a úkon č. 24 – záverečné preštudovanie spisu zo dňa 19.8.2021. Súd žalobcovi nepriznal nárok na uvedené úkony právnej služby z dôvodu, že existenciu týchto úkonov súd za preukázanú nemal. Z obsahu súdneho spisu nevyplýva predloženie listín, ktoré by preukázali vykonanie týchto úkonov právnym zástupcom žalobcu, preto nemohol posúdiť ich obsah a dôvodnosť týchto listín nemohol podrobiť súdnemu prieskumu z dôvodu určenia, či ide o účelne vynaložené trovy konania. Žalobca taktiež nenavrhol vo veci pripojiť vyšetrovací spis na účely oboznámenia s takýmito podaniami, preto súdu neostávalo iné, iba nárok na tieto úkony právnej služby z dôvodu ich nepreukázania, žalobcovi nepriznať. V civilnom sporovom konaní je bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu na strane sporu, ktorá je povinná v tomto smere tvrdiť a navrhovať dôkazy za účelom preukázania svojich tvrdení. Súd je viazaný návrhmi na vykonanie dokazovania, a tak z dôvodu absencie návrhu na pripojenie vyšetrovacieho spisu, prípadne predloženia konkrétnych podaní žalobcom, súd nemal možnosť tieto preskúmať. Úlohou súdu je na podklade listinných dôkazov vyhodnotiť účelnosť vynaložených trov, k čomu však v dôsledku ich absencie nedošlo. Vo vzťahu k zostávajúcim úkonom právnej služby s výnimkou porád s klientom, ktoré vyplývajú z potvrdení na č.l. 50 (rub listu) a 53, súd žalobu zamietol.

41. Druhým nárokom je nárok na náhradu ušlého zisku vo výške 15.000,- Eur za rozhodné obdobie trvania trestného stíhania, t.j. od 06.04.2020 do 31.10.2022. V súvislosti s týmto nárokom súd považuje za podstatné uviesť, v zmysle právneho názoru Najvyššieho súdu SR vyjadreného v rozhodnutí sp.zn. 5Cdo/195/2015, že: „Za ušlý zisk nemožno považovať hypotetický ušlý zisk, ktorý nemá žiadny konkrétny preukázateľný základ. Napokon hypotetický ušlý zisk, vychádzajúci len z porovnania a spriemerovania zisku dosahovaného v prípade obdobnej podnikateľskej príležitosti za obdobných podmienok u iného subjektu v príslušnom podnikateľskom odvetví, v konečnom dôsledku vylučuje existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnou udalosťou a ušlým ziskom, ako základnú podmienku vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Ušlý zisk je teda stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiaca sa k istote." Obdobne sa k problematike vyjadril aj Ústavný súd vo veci sp.zn. I. ÚS 47/2018 (ods. 28 a 29), keď konštatoval, že: „ Ušlý zisk sa v súlade s konštantnou judikatúrou súdov definuje ako ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je tomu u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu. Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu veci (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne

očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Len všeobecné tvrdenie o strate podnikateľskej príležitosti alebo zmarení podnikateľského zámeru bez ďalšieho, nikdy nemôže byť základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by boli dôsledkom protiprávnej udalosti. Je tomu tak preto, že zákon č. 58/1969 Zb. nezakladá vznik nároku na náhradu škody paušálne a automaticky v každom jednotlivom prípade porušenia povinnosti zo strany orgánov štátu, ale len celkom výnimočne za predpokladu súčasného naplnenia aj ďalších predpokladov vzniku a existencie zodpovednostného vzťahu, ktorými sú existencia škody (ušlého zisku) a príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym konaním alebo opomenutím orgánov štátu. Dôkazné bremeno ohľadom naplnenia týchto podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu pritom zaťažuje poškodeného. Aj existencia ušlého zisku musí byť vždy bezpečne preukázaná. V prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti, t.j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti, je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. Nepreukázanie existencie takýchto skutkových okolností, by potom mohlo viesť len k záveru, že ušlý zisk, ktorého sa žalobca v konaní domáha, je skutočne iba „fikciou“ (m.m. uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 513/2014). „Aj v prípade ušlého zisku musí ísť o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti“(z uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 4 MCdo 23/2008). Za ušlý zisk teda nemožno považovať hypotetický ušlý zisk, ktorý nemá žiadny konkrétny preukázateľný základ. Napokon hypotetický ušlý zisk, na ktorý sa dovolateľka odvoláva, vychádzajúci len z porovnania a spriemerovania zisku dosahovaného v prípade obdobnej podnikateľskej príležitosti za obdobných podmienok u iného subjektu v príslušnom podnikateľskom odvetví, v konečnom dôsledku vylučuje existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnou udalosťou a ušlým ziskom, ako základnú podmienku vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Ušlý zisk je teda stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiaca sa k istote (m.m. uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 4 Cdo 319/2008, 1 Cdo 76/2008). Pokiaľ žalovaný nepreukáže existenciu týchto okolností a výšku ušlého zisku, ktorý mohol pri bežnom chode vecí očakávať, nemôže byť v konaní úspešný.“

42. V prejednávanej veci žalobca súdu predložil účtovnú závierku spoločnosti ROV-MONT, s.r.o. (ktorej bol konateľom) za rok 2018 (č.l. 109), z ktorej vyplýva, že výsledok hospodárenia žalobcu v roku 2018 predstavoval 7.893,- Eur. Z daňového priznania žalobcu ako samostatne zárobkovo činnej osoby za rok 2019 (č.l. 112) vyplýva, že základ dane predstavoval sumu 2.000,- Eur. Z daňového priznania za rok 2020 (č.l. 121) vyplýva, že základ dane predstavoval sumu 4.644,84 Eur, čo predstavuje rozdiel príjmov 70.844,88 Eur a výdavkov 66.200,04 Eur. Z daňového priznania za rok 2021 (č.l. 130) vyplýva, že základ dane predstavoval sumu 5.061,35 Eur, čo predstavuje rozdiel príjmov 131.009,24 Eur a výdavkov 125.947,89 Eur. Z daňového priznania žalobcu ako samostatne zárobkovo činnej osoby za rok 2022 (č.l. 139) vyplýva, že základ dane predstavoval sumu 10.474,33 Eur, čo predstavuje rozdiel príjmov 48.887,43 Eur a výdavkov 38.413,10 Eur. Z predložených daňových priznaní vyplýva, že čistý zisk žalobcu v rozhodnom období stúpal, t.j. nie je z neho zrejmý pokles zakladajúci nárok na ušlý zisk. Žalobca pri predložení týchto listín uvádzal, že je z nich zrejmé, že najväčší rozdiel medzi príjmami a výdavkami dosiahol v roku 2022, kedy bolo voči nemu zastavené trestné stíhanie. Súd má za to, že uvedené tvrdenie nemá relevanciu vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu ušlého zisku, nakoľko tento nijako nezdôvodňuje a nepreukazuje. Súd v prvom rade uvádza, že na účely posúdenia dôvodnosti nároku na ušlý zisk nie sú rozhodujúce samotné príjmy, ale rozdiel medzi príjmami a výdavkami, ktorý predstavuje reálny zisk. Tento evidentne v priebehu rozhodného obdobia, kedy bolo voči žalobcovi vedené trestné stíhanie, t.j. od 06.04.2020 do 31.10.2022, stúpal. Pokiaľ žalobca poukázal na rok 2022, k zastaveniu trestného stíhania došlo až v októbri, pričom aj za tento rok si žalobca uplatňuje ušlý zisk, i keď sám tvrdí, že v tomto bo období dosiahol najvyšší zisk. Súd pri vyhodnocovaní nároku na ušlý zisk musí prísne posudzovať viaceré skutočnosti. Z výsluchu žalobcu na pojednávaní vyplynulo (a súdu je uvedené známe ako všeobecne známa skutočnosť), že v rozhodnom období bol spoločenský ako aj podnikateľský život výrazne poznačený pandémiou COVID-19, t.j. aj toto predstavovalo určitý faktor vplývajúci na podnikanie žalovaného a neistotu aj v oblasti stavebníctva, v ktorom žalobca podnikal. Žalovaný poukázal na to, že rast spoločnosti žalobcu – ROV-MONT, s.r.o. nepokračoval z dôvodu vyhláseného konkurzu Okresným súdom Žilina sp.zn. 7OdK/80/2023. Z Obchodného vestníka vyplýva, že konkurz na majetok žalobcu podnikajúcim pod menom Martin Malík, miesto podnikania B. C. XXX

bol zrušený z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu. Žalobca k okolnostiam fungovania spoločnosti ROV-MONT, s.r.o., ktorej bol žalobca konateľom, uviedol v rámci výsluchu, že spoločnosť išla do likvidácie z dôvodu neuhradených splatných pohľadávok zo strany spoločnosti, ktorá paradoxne podala na žalobcu trestné oznámenie. Následne začal podnikať ako SZČO. Zdôraznil, že v rovnakej situácii (nevyplatenie pohľadávok) sa ocitla aj spoločnosť G. E., konateľa spoločnosti MD-MAX, s.r.o. Žalobca uviedol, že najprv pôvodné zákazky dokončoval do konca roka 2020, no k ďalšej spolupráci v dôsledku trestného stíhania nedošlo. Informácia o trestnom stíhaní voči jeho osobe sa rozšírila po výsluchu rôznych svedkov na prelome augusta a septembra 2020. Problém nastal v roku 2021, kedy príjmy z podnikania nepostačovali na úhradu pohľadávok. To bolo dôvodom aj osobného bankrotu, ku ktorému pristúpil až po zastavení trestného stíhania. Žalobca v rámci výsluchu potvrdil, že voči nemu boli v minulosti vedené trestné stíhania, no vždy sa to riešilo účinnou ľútosťou – išlo o pohľadávky daňového úradu, či sociálnej poisťovne. Nepamätal si, že by bol v minulosti odsúdený, tvrdil, že svoje záväzky vždy musel zaplatiť. Naposledy to tak bolo v priebehu roka 2023 alebo 2024. Na účely preukázania dôvodnosti nároku na náhradu ušlého zisku žalobca pôvodne navrhol výsluch svedkov – konateľov spoločností, s ktorými spolupracoval. Tvrdil, že v dôsledku začatia trestného stíhania došlo k ukončeniu dlhodobej spolupráce a dokončoval iba staré zákazky približne do konca roka 2020. Na výslovnú otázku súdu, k tvrdeniu žalobcu, že konateľ spoločnosti MD – MAX, s.r.o. – Ing. Domanický, bol sám poškodený konaním osoby oznamovateľa trestného konania voči žalobcovi, pričom nie je logické, aby s ohľadom na tieto okolnosti a pre znalosť pomerov a okolnosti veci, ukončil so žalobcom spoluprácu, žalobca uviedol, že spolupráca bola ukončená nie z dôvodu nedôvery voči jeho osobe, ale z obavy, ako skončí trestné stíhanie, t.j. či bude žalobca schopný prípadné ďalšie zákazky dokončiť.

43. Súd vyhodnocoval dôvodnosť výsluchu svedkov, na ktorom právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní dňa 11.12.2024 netrvala. Súd mal za to, že ani v prípade, ak by na takomto dôkaze strana žalobcu trvala, takýto dôkaz nie je relevantný na účely preukázania ušlého zisku. Je totiž zrejmé, že pokiaľ žalobca spolupracoval s uvedenými spoločnosťami v minulosti, na účely preukázania reálnej možnosti straty majetkového zisku, výsluch konateľov spoločnosti, nie je relevantný. Súd sa zhoduje s tvrdením žalobcu, že nestačí iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto preukázané, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pokiaľ žalobca chcel preukázať reálnosť nim tvrdeného ušlého zisku vo výške 15.000,- Eur, na takýto účel pre vyhodnotenie dôvodnosti nároku, bolo potrebné preukázať, aké zákazky a v akých sumách boli v období bezprostredne pred rozhodným obdobím s týmito spoločnosťami realizované. Nepostačuje iba tvrdiť, že medzi žalobcom a spoločnosťou MD-MAX, s.r.o. a OXA production, s.r.o. existovali obchodné vzťahy, ale tieto je nutné preukázať existenciou účtovných dokladov, faktúr, zmlúv, prípadne úhrad vykonaných prác, ich objednávok a samotného vykonania. Kniha pohľadávok spoločnosti žalobcu za obdobie rokov 2020 až 2022 rovnako nepreukazuje existenciu ušlého zisku na strane žalobcu. Ide o súpis čísel bez preukázania samotnej podstaty – existencie obchodného vzťahu žalobcu a týchto spoločnosti, pričom týmito listinami nie je preukázané, aké reálne zákazky a v akých sumách žalobca pre tieto spoločnosti vykonal. Ide o jednostranné spísanie pohľadávok, ktorcýh skutočnú existenciu žalobca nepreukázal. Žalobca tvrdil, že s vyššie uvedenými spoločnosťami spolupracoval dlhodobo a na bežnej báze, či už ako konateľ spoločnosti ROV-MONT alebo ako SZČO, a to so spoločnosťou OXA production išlo o 10-ročnú spoluprácu a so spoločnosťou MD-MAX spolupracoval asi dva roky pred začatím trestného stíhania. Vo vzťahu k tomuto tvrdeniu však neprodukoval žiadne dôkazy (navrhovaný výsluch konateľov nie je dôkazom o výške ušlého zisku), t.j. neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu o vzniku ušlého zisku v sume 15.000,- Eur. V prípade ušlého zisku musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol, nebyť nezákonného rozhodnutia. V prejednávanej veci však tieto podmienky splnené neboli, t.j. neboli dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti, t.j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti, je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. S ohľadom na uvedené, súd nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku vyhodnotil ako nepreukázaný, a tak mu nárok na jeho náhradu nepriznal.

44. Tretím žalobcom uplatneným nárokom je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 6.000,- Eur, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku trestného stíhania vedeného voči jeho osobe za obdobie od 6.4.2020 do 31.10.2022 do jeho osobného, pracovného a spoločenského života. Pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy, obdobne ako pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri základné predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a vznikom nemajetkovej ujmy. Podľa konštantnej judikatúry (R21/1995, rozsudok NS SR sp.zn. 7Cdo/145/2011, ...) platí, že predpokladom pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch súd musí mať za preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa § 17 ods. 1 (úhrada skutočnej škody a ušlého zisku, pozn. súdu) nie sú postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti. Súd uvádza, že zákon v § 17 ods. 3 rovnako uvádza podmienky pre určenie výšky nemajetkovej ujmy, ktorá závisí od osoby poškodeného, závažnosti vzniknutej ujmy a jej následkov pre poškodeného v súkromnom a spoločenskom živote. V prejednávanej veci žalobca tvrdil a preukázal určitý zásah do jeho osobného, spoločenského a rodinného života. Z výsluchu žalobcu a svedkyne E. A. (manželky žalobcu) mal súd za preukázané, že v rozhodnom období sa žalobcovi narodil syn, t.j. začiatkom apríla 2020 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin a koncom tohto mesiaca sa žalobcovi narodilo dieťa. V dôsledku neistoty, stresových situáciách spojených s trestným stíhaním voči žalobcovi ako osobe stíhanej pre obzvlášť závažný zločin, sa vzťah medzi žalobcom a jeho synom v prvých mesiacoch života nijako nerozvíjal. Žalobca si držal odstup, nechcel sa na dieťa viazať v prípade, ak by bol odsúdený. Doma býval málo, veľa času trávil v práci, vracal sa k rodine až večer. Žalobca a jeho rodina boli v tomto čase vystavení nielen neistote, ale aj finančným problémom, nakoľko v dôsledku neuhradenia záväzkov, došlo k exekúcii na účte manželky, ktorá v tom čase poberala iba materskú dávku a neskôr rodičovský príspevok. Situácia v rodine bola napätá, žalobca sa manželke spočiatku bál priznať s trestným stíhaním. Bol v neistote, ako sa situácia vyvinie. Napokon to manželka zistila v auguste 2020. Mal za to, že on ako muž mal zabezpečiť rodine príjem a v tom zlyhal. Žalobca uviedol, že išlo o veľmi náročné obdobie, kedy bol nútený určitý čas zabezpečovať príjem rodiny aj z drobného farmárčenia. Neskôr pracoval u brata. Keby v tom čase žalobca s rodinou nežili u svokrovcov, mali by reálne existenčné problémy. Neskôr žalobca ako aj svedkyňa pociťovali zo strany známych odstup, vyhýbanie. Obaja pochádzali z dedín, kde sa ľudia poznali a správy o trestnom stíhaní sa rýchlo rozšírili, približne v období mesiacov august až september 2020. Postupne sa žalobca vyhýbal spoločenským podujatiam a stránil sa ľudí. Psychologickú a psychiatrickú pomoc nevyhľadal, pretože sa bál, že keď sa to rozšíri, situácia a postoj okolia sa zhorší. Naopak, v tomto období pribral 30 kg, pretože sa prejedal, inokedy nejedol. Mal problémy s vysokým tlakom, ošedivel. Súd na účely posúdenia dôvodnosti nemajetkovej ujmy vyhodnotil ako rozhodujúce kritéria nasledovné skutočnosti: žalobca bol trestné stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, kde mu hrozil trest odňatia slobody v rozmedzí od 3 až 10 rokov. V tomto období sa žalobcovi narodilo dieťa, t.j. zmenil sa jeho rodinný status a mal zodpovednosť aj za ďalšieho člena rodiny. Súd zohľadnil aj skutočnosť, že žalovaný bol v minulosti trestne stíhaný a odsúdený, ako vyplýva zo žalovaným predloženého odpisu z registra trestov, avšak len do tej miery, že mal skúsenosť trestným stíhaním a dokonca aj odsúdením. V prejednávanej veci však nešlo o prečin, ale o obzvlášť závažný zločin, za ktorý žalobcovi reálne hrozil trest odňatia slobody, pričom trestné konanie v štádiu prípravného konania prebiehalo 2,5 roka a následne bolo právoplatne zastavené. Žalobca bol v tomto období nepochybne vystavený opakovaným stresovým situáciám, pri výsluchu seba ako obvineného, či výsluchu svedkov. Pocit nim tvrdenej neistoty je pochopiteľný a logický, pričom všetky okolnosti mali vplyv na jeho osobný a rodinný život, sekundárne ho mohli ovplyvniť aj v okruhu známych, čo však súd relevantne nemal za preukázané. Uvedené ostalo iba v rovine tvrdení a domnienok zo strany žalobcu a svedkyne, jeho manželky, ktorý v tomto smere iba vo všeobecnosti konštatovali odstup známych, bez ich označenia a konkrétneho opisu správania, ktoré mohlo mať negatívny vplyv na osobnostnú sféru žalobcu. Vplyv na rodinný a osobný život žalobcu súd však považuje za preukázaný. Samotný základ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je podľa názoru súdu daný. Otázka výšky nemajetkovej ujmy je na úvahe súdu, pričom táto je ustálená vo výške 2.000,- Eur, ktorú súd považuje za dostatočnú. Súd zohľadnil, že u žalobcu nedošlo k zásahu do jeho osobnej integrity či osobnej slobody. Trestné stíhanie voči nemu bolo vedené na slobode, nebol vzatý do väzby, mohol vykonávať bežné činnosti, ujmu utrpel výslovne v osobnej – citovej a rodinnej sfére. Nerozvíjal vzťahy so svojim maloletým novorodeným dieťaťom, nevenoval sa dostatočne rodinnému a osobnému životu a vzťahom tak, ako by to bolo možné v prípade, keby nedošlo k trestnému stíhaniu. Pocit neistoty a frustrácie sa podľa názoru súdu primárne

prenášal do rodinného života žalobcu. Suma 2.000,- Eur predstavuje satisfakciu v peniazoch, pričom súd má za to, že ide o nemajetkovú ujmu odlišnú od nemajetkovej ujmy napr. u pozostalých, obetí trestných činov, osôb väzobne trestne stíhaných, t.j. došlo k miernejšej forme zásahu do osobnostnej sféry žalobcu. Preto má súd za to, že suma 2.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy je primeraná a dostatočná.

.

45. Záverom súd uvádza, že z troch žalobcom uplatnených nárokov priznal žalobcovi nárok náhradu škody v sume 222,04 Eur a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2.000,- Eur. Súd žalobcovi nepriznal nárok na náhradu ušlého zisku z dôvodu jeho nepreukázania a vo zvyšnej časti uplatnených nárokov žalobu zamietol.

46. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

47. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP:
1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

48. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy náhrady škody a ušlého zisku vo výške 16.795,82 EUR a nemajetkovej ujmy v sume 6.000,- Eur. Súd žalobe vyhovel v časti náhrady škody vo výške 222,04 Eur, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Nárok na náhradu ušlého zisku súd zamietol ako nepreukázaný. V časti náhrady nemajetkovej ujmy, ktorej výška závisí od úvahy súdu, súd žalobe, čo do základu vyhovel a sumu nemajetkovej ujmy ustálil vo výške 2.000,- Eur. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania platí, že ak strana sporu v jednej žalobe uplatní niekoľko samostatných nárokov, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. Nemôže teda úspech žalobcu v spore týkajúcom sa iba niektorého nároku založiť právo na náhradu trov konania vo všetkých nárokoch. Trovy, ktoré strana sporu súčasne vynaložila na viac spoločne prejednávaných nárokov, je potrebné rozdeliť podľa pomeru výšky jednotlivých nárokov (t. j. podľa toho, ako sa tá-ktorá vec zo spoločne prejednávaných vecí podieľala na vzniku týchto trov). Prvý nárok pozostával z náhrady škody spôsobenej trovami obhajoby a nároku na náhradu ušlého zisku v celkovej sume 16.795,82 Eur. Žalobcovi súd priznal nárok na zaplatenie sumy 222,04 eur, t.j. v tejto časti bol úspešnou stranou sporu žalovaný, ktorý bol úspešný v rozsahu 16.573,78 Eur. Z hľadiska úspechu v konaní je tak procesný úspech žalobcu je teda vo výške 222,04 Eur, t.j. 1,32 % (222,04 EUR/ 16795,82 EUR x 100%). Procesný úspech žalovaného je vo výške 16.573,78 EUR. Vzhľadom k predmetu konania je to 98,68 % (165873,78 /16795,82 eur). Čistý procesný úspech žalovaného ako úspešnejšej strany sporu s prihliadnutím na jeho procesný neúspech je vo výške 97,36 % (98,68 % - 1,32 %). Preto je žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania titulom náhrady škody a ušlého zisku v rozsahu 97,36 %. Druhým výrokom rozsudku súd rozhodol o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorého výška závisela od úvahy súdu. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. V tomto smere súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 475/2018 zo 4. februára 2021 platí, že zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku súdom nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. S ohľadom na skutočnosť, že určenie výšky nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu, súd žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania titulom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % zo súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

46C/16/2024

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.